

noget nu om 7 pCt. som Gennemsnitsprocent, jeg fik ikke rigtig fat paa, om han mente, det var i Almindelighed, man kunde regne med denne Procent efter hans Forslag, eller det kun gjaldt Det forenede Dampskibsselskab, men der bliver vel ikke saa overordentlig megen Forskel der. Ganske vist, Det forenede Dampskibsselskab har flere Skibe i Rute fart end de fleste andre Dampskibsselskaber. Jeg tror altsaa, at man gik ud fra, at Udbyttet vilde blive godt 20 Mill. Kr., naar den indsejlede Bruttofragt var 350 Millioner. Naar det nu viser sig, at den kun er 210—215 Millioner, vil Provenuet gaa ned til ca. 13 Millioner; men det kan jo være, da Fragterne senere er steget, at Provenuet nu kan beregnes noget højere. Men i alt Fald gik man, saa vidt jeg har kunnet skønne, ud fra forkerte Tal, den Gang Ministeren fremsatte sit Lovforslag. Som sagt, jeg tror ikke, det bør overlades til Indenrigsministeren alene at træffe Bestemmelse om Anvendelsen. Jeg tvivler aldeles ikke om, at Ministeren vil anvende Beløbet med den største Samvittighedsfuldhed og kun lade det regne over de i denne Forstand retfærdige. Men ogsaa de mest samvittighedsfulde Personer kan skønne forskelligt, og skønt jeg er tilbøjelig til at tro, at den højtærede Ministers Skøn vel nok i væsentlig Grad vilde ramme det rette, finder jeg alligevel, at det vilde være aldeles urigtigt, ogsaa i Principet aldeles urigtigt, at overlade Anvendelsen af saa store Beløb til en enkelt Mand.

Nærmere Udtalelser finder jeg ikke Anledning til at fremsætte om dette Spørgsmaal. Som sagt, bliver der først Enighed om Bidraget og dets Fordeling, bliver der ogsaa nok Enighed om Anvendelsen. Jeg skal slutte mine Bemærkninger med paa mit Partis Vegne at anbefale Lovforslaget til velvillig Overvejelse og Behandling og til saa hurtig Afgørelse som paa nogen Maade forsvareligt. Jeg tror, at det er af Betydning, ikke mindst for Skibsfarten, at Behandlingen snarest kan blive tilendebragt, og at Skibsfarten kan faa at vide, hvilke Byrder der skal paalægges den i Anledning af de overordentlig store Indtægter, Krigssituationen har bragt den, Indtægter, der, som gentagne Gange bemærket, i alt Fald delvis, er fremkommet gennem meget følelige Udgifter for store Dele af vort Folk.

Hey: Det foreliggende Lovforslag kan ganske sikkert betegnes som et mærkværdigt Lovforslag, mærkværdigt alene derved, at

det i saa høj Grad netop vidner om de mærkelige Tider, hvorunder vi lever. Men foruden det er der ogsaa et og andet, man navnlig her i Rigsdagen lægger Mærke til, og som det ærede Medlem, der nylig talte, ogsaa har set. Det er dette, at et Skatte-lovforslag her fremsættes ikke af Finansministeren, men af Indenrigsministeren. Om der ligger en Tanke deri, ved jeg ikke; om det er manglende Begejstring hos Finansministeren, ved man ikke, hvad Grunden nu er, kendes ikke. Nu kaldes Lovforslaget jo fra Regeringens Side ikke et Skatte-lovforslag; det kaldes saa smukt et Forslag til Lov om Bidrag. Der mener jeg rigtig nok, at det strider noget mod almindelig Brug af Ordet Bidrag. Ved Bidrag mener man utvivlsomt noget, som har Frivillighedens Karakter, et Bidrag er noget, som gives og gives uden Tvang. Men det er der slet ikke Tale om her. Det er intet Bidrag, det er i Virkeligheden en Skat, en Særskat, man vil lægge paa et Erhverv her i Landet; og Mand og Mand imellem kaldes dette „Bidrag“ da ogsaa altid Fragtskatten. Her er Tale om en Fragtskat, man siger, hvad mener De om Fragtskatten? Og det er i Virkeligheden en Fragtskat, der er Tale om. Det er jo ogsaa ejendommeligt, at de Indtægter, som dette Lovforslag skulde give, hvis det bliver ophøjet til Lov, gaar Finansministerens Næse ganske forbi; de gaar til Indenrigsministerens frie Anvendelse. Det er ogsaa noget, der er mærkeligt, det er noget, vi vist aldrig har set før, vi har jo slet ikke kendt til det før. Jeg ved ikke, hvor langt man skal tilbage for at finde noget tilsvarende til, at et saadant Beløb ukontrolleret stilles til Indenrigsministerens Raadighed.

Men hvad nu selve Lovforslagets Hensigt angaar, kan den Gruppe, jeg tilhører, meget godt slutte sig til den Tanke, som det siges, at det har, at lette det Tryk, som de vanskelige Tider har lagt paa store Dele af Befolkningen, derved at Livsfornødenhederne er steget til Priser, man hidtil ikke har kendt, at lette disse Byrder, som særlig rammer store Lag af Befolkningen, hvis Bæreevne er meget svag, naar der er Tale om saadanne Priser, som man er inde paa nu. Men naar vi ikke mener, at vi vil stille Beløbet til den højtærede Indenrigsministers Raadighed, er det for det første, fordi vi ikke kan acceptere den Tanke, som er kommet frem, at Beløbet skulde anvendes f. Eks. til Nedsættelse af Majspriserne og lignende. Vi tror ikke, at det vil komme saa mange til gode, som det skulde, og vi har da ogsaa hørt i det